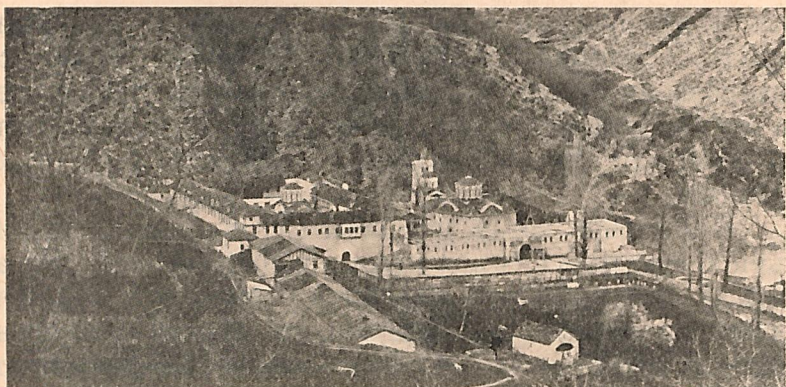

Бачковскиятъ манастиръ е основанъ много отдавна — въ 1083 год. — още когато България е била подъ гръцка власть, отъ Григорий Пакуриянъ, по народность грузинецъ. Той билъ боляринъ на византийска служба и владѣялъ отначало областта отъ Бѣло-море до Пловдивъ, а после билъ главнокомандуващъ на всички византийски войски въ Балкански полуостровъ. Пакуриянъ избралъ това живописно мѣсто и решилъ да построи манастиръ, въ който да се прибере на старини. Той изрично запретилъ да не се приематъ гърци — калугери, които не обичалъ за тѣхното лукавство. Затова и монаситѣ въ манастиря още отъ началото били само българи.

По-късно, когато България била освободена отъ гръцко робство, манастирътъ останалъ всецѣло въ български ржце. Тукъ е свършилъ своя животъ и последниятъ български патриархъ Евтимий.

Настанали размирни години. Турцитѣ нахлули въ България и една по една почнали да превзематъ българскитѣ крепости. Паднала и Пловдивската област, но манастирътъ билъ запазенъ. Надвесила се страшна опасностъ надъ Търново. Следъ дълга обсада въ 1393 год. градътъ падналъ. Турцитѣ пратили Евтимия на заточение въ Бачковския манастиръ, защото се бояли да не би да повдигне възстание, ако остане въ Търново.

Въ Бачковския манастиръ патриархътъ преживѣлъ 11 години. Но и тука той не преставалъ да работи — да пише книги, да проповѣдва словото